

Palmesøndagsprædiken v. Bente Rosenkrants

I dag fejrer vi palmesøndag.

Palmesøndag er jo den 1. dag her i påskeugen. Det er den dag, hvor Jesus skal hylde, da han rider ind i Jerusalem. En skare af mennesker er stimlet sammen for at tage imod ham, og vifter med palmegrene. "Hosianna Davids Søn" råber de. Det er en kongehyldest.

Det er let at forestille sig situationen:

lige nu, i de her uger, hylder vi også særlige personer, som gør det så godt: Vi skal hylde lægerne og sygeplejerskerne... Men hvad med sekretærerne og rengøringspersonalet på sygehuset – og dem, der laver maden til patienterne, sekretærerne – foruden kassedamerne - skal de ikke også hylde?! Jo, det skal de da!

Det er en udmærket tid at gøre sig overvejelser over, hvem vi skal huske at hylde. Alligevel kan vi let komme til at glemme nogen.

Så hjælper Kristus med at huske.

Han hjælper os bl.a. m. at huske: kvinden med krukken:

Evangeliet til i dag – som Markus fortæller lige efter at Jesus er blevet hylde – lyder:

Da Jesus var i Betania i Simon den Spedalskes hus og sad til bords, kom der en kvinde med en alabastkrukke fuld af ægte, meget kostbar nardusolie. Hun brød krukken og hældte olien ud over hans hoved. Men nogle blev vrede og sagde til hinanden: »Hvorfor ødsle sådan med olien? Denne olie kunne jo være solgt for over tre hundrede denarer og givet til de fattige.« Og de overfusede hende. Men Jesus sagde: »Lad hende være! Hvorfor gør I det svært for hende? Hun har gjort en god gerning mod mig. De fattige har I jo altid hos jer, og når I vil, kan I gøre godt mod dem; men mig har I ikke altid. Hun har gjort, hvad hun kunne. Hun har på forhånd salvet mit legeme til begravelsen. Sandelig siger jeg jer:

Hvor som helst i hele verden evangeliet prædikkes, skal også det, hun har gjort, fortælles til minde om hende.« *Mark 14,3-9*

”Sandelig siger jeg jer: hvor som helst i hele verden evangeliet prædikkes, skal også det, hun har gjort, fortælles til minde om hende.”

Hørte vi.

Så: lad os for en stund mindes hende. Kvinden med krukken. Også selvom hun helt sikkert ikke var inviteret med til selskabet i Simons hus.

Ja, i grunden er det her jo et eks. på en situation, hvor der slet ikke var styr på det. Alt var ellers så timet og tilrettelagt ved det måltid der i Simons hus, hvor der var gæster. Og så kommer hun og forstyrrer. Hun passer sikkert slet ikke ind i selskabet.

Der var ikke styr på det! Ligesom vi også i den grad er i en tid nu, hvor der er så meget, vi ikke har styr på. Men historien om kvinden her fortæller: også dér kan det underfulde og livgivende faktisk komme til.

Den kvinde, hun havde muligvis heller ikke været med i flokken, da Jesus kom ridende ind i Jerusalem og var blevet hyldet som en konge. Men hun kan åbenbart godt hylde Jesus alligevel.

Vi kan heller ikke mødes i flok her i kirken i dag og syngede glade salmer sammen, der hylder Jesus....

Vi har heller ingen palmegrene, som vi kan vifte med, som de havde dengang... det plejer vi jo i øvrigt heller ikke at ha' de andre år.

Men vi kan så meget andet.

Ligesom kvinden her, som OGSÅ gerne ville gøre noget, for at hylde Jesus:

HUN brugte det, HUN nu lige havde ved hånden: hun havde en KRUKKE ved hånden...

Den kunne der have været så meget i...men der VAR den skønneste, kostbareste olie i den – og dén olie hyldede hun Jesus med. Hun hældte olien ud over Jesus, over hans hoved, og salvede ham på den måde,

både som man salver en konge. Men jo også, som man ærer den der begravnes.
Så fuldstændigt overdådigt og generøst. Også så det strømmer ned over Jesus.
Og duften bredte sig i hele huset, skøn og liflig.

Vanvittigt generøst tænkte nogen ... ”, forargede og hovedrystende.

Men: lad hende være! Sagde Jesus. Ikke som: lad hende være... glem at hun er her. Men tværtimod: lad hende VÆRE – lad hende VÆRE TIL – som den hun er.

”Det hun har gjort skal fortælles til minde om hende.”
Hende, vores lærermester i generøsitet med det, hun nu havde ved hånden.

Hun havde sin krukke ved hånden – og den var fyldt af den skønne olie.

Hvad mon VI har i vores ”krukke”?

Måske har vi ikke en krukke med kostbar olie i...

Men... måske har vi en krukke, et rum indeni os, fyldt af...

-Taknemlighed måske? Så kan vi bede en bøn, hvor vi giver os god tid til at nævne alt det og alle dem, som kalder taknemligheden frem i os.

Og de mennesker, vi er taknemlige over at have med i vores liv, kan vi vise vores glæde over at de er til.

-Måske er vores krukke fyldt af virketrang og lyst til at gøre noget. Noget godt. Noget meningsfyldt. Dét er godt. Og der er brug for det. Hæld det ud! Dét er en smuk hyldest til Kristus.

- Vores krukke kan måske også være fyldt af glæde og sanglyst: så kan vi jo finde salmebogen frem fra hylden eller nettet og synge for os selv om, at dejlig er jorden – eller nr. 176 ”Se, hvor nu Jesus træder”, som er skrevet til i dag - eller ”Jeg ved en lærkerede” eller noget helt andet, som bare ligger i sindet og gerne vil synges ud. Dét er også en hyldest til Kristus.

-Det kan også være, vores indre krukke vores hjerte så fyldt af tristhed eller frygt og ængstelse for vores liv eller økonomi og dem vi holder af og verden – fordi vi skræmmes sådan af det, vi ser og hører lige nu. Alt det må vi, rent ud sagt, også have lov til at hælde i hovedet på Kristus – ligesom kvinden gjorde det med olien – vi kan gøre det med vores bøn om hjælp og rum og mod.

Alt det her, dét er faktisk også at hylde Kristus – sådan hylder vi ham, i troen på, at han er den himmelkonge, som kommer, ikke kun til Jerusalem men også til os, og vil bære det hele med os!
Glædelig palmesøndag!